

[Alfred Jensen.]

i betænkning at sige, at hvis man gennemfører denne nedskæring, vil det betyde, at de rige her i landet, de, der har haft de store avancer, de, der har tjent glubsk ved at udnytte andres arbejdskraft, vil tjene endnu mere i den kommende tid, og det er fuldkommen urimeligt, at man opfører sig sådan overfor Danmarks arbejdere, de, som har gjort deres skyldighed, har slidt og slæbt og ydet en større produktionsmæssig indsats pr. arbejdstime i dette år, end de har gjort tidligere.

Danmark er ikke et land, hvor udbytning ikke eksisterer, ikke et land, hvor den enkelte og hans familie får udbyttet af sit arbejde. Nej, det er et kapitalistisk land, hvor en lille del af befolkningen lever højt på at udbytte og udnytte den anden del af befolkningen; den har hovedindflydelsen på landets økonomiske og politiske liv, og den har forvaltet vort lands værdier, som den har. Nu kommer man og vil skære arbejdernes lønninger og levestandard ned, bare for at den kan tjene mere og klare de vanskeligheder, som den har bragt sig selv i.

Derfor må man sige, at der ikke kan røres ved arbejdernes lønninger. De har gjort deres skyldighed. De herrer kapitalister må bære deres og en betydelig større del af byrderne, end de har gjort til dato, og derfor må vi afvise det forslag, der går ud på at forringe pristalsreguleringen.

Desværre ser det ud til, at det ikke engang er nok for regeringen. Dens forslag eller tilsagn, hvad jeg skal kalde det, om nedsættelse af et udvalg, der skal arbejde med pristalsproblemer og muligvis søge at nå frem til et velstandstal, tyder på, at de forringelser, der her er foreslået, og som regeringen vel håber på at få gennemført, ikke er tilstrækkelige, men at pristallet skal ødelægges totalt, så det bliver et endnu dårligere udtryk for de udgiftsforøgelser, som arbejderne og tjenestemændene er udsat for i denne periode og — har jeg vel lov at sige — også vil blive udsat for fremefter netop på grund af den politik, der føres.

Heroverfor vil jeg gentage, hvad der er sagt både i denne sal og udenfor, at arbejderne tåler ikke nogen forfuskning af pristallet, og jeg vil gøre enhver, der har trang til at beskæftige sig med disse tanker, opmærksom på, at der er ikke så forfærdelig stor tillid til de reguleringsordninger, der findes i de kollektive overenskomster i dag. Da der sidst var afstemning om overenskomsterne i foråret 1950, var der 139 000

arbejdere, der stemte nej ved de afstemninger, hvor medlemmerne stemte, og 122 000, der stemte ja, og det vil sige, at det store flertal af arbejderne var modstandere af de overenskomstforslag, der forelå, fordi de fandt det fuldkommen urimeligt, at industri, handel og store landbrug skulle tjene så tykt, uden at arbejderne fik reelle lønforhøjelser, reelle forbedringer af deres forhold.

Det lykkedes kun at påtvinge arbejderne disse overenskomstforhold takket være en række udemokratiske bestemmelser i de forskellige fagforbunds love. Det var lederne, det var kompetente forsamlinger, der vedtog disse overenskomster, arbejderne var modstandere af dem.

Man skal gøre sig klart, at hvis man fortsætter med at påtvinge arbejderne sådanne overenskomstforhold, hvis man fortsætter med at påtvinge dem ikke alene de nedskæringer, der her foreligger i lovforslags form, men hvis man også ændrer pristalsberegningen til ugunst for arbejderne, kommer det tidspunkt, da hverken denne regerings eller de forskellige partiers autoritet kan holde overfor arbejderne, så vil arbejderne sætte sig til modværge overfor sådanne nedskæringer.

Det midlertidige tillæg til tjenestemændene finder også vi det fuldkommen rimeligt at man foreslår forlænget, men vi finder det ikke tilstrækkeligt.

Jeg hørte med interesse på den diskussion, der blev ført mellem det ærede medlem hr. Arnth Jensen og det ærede medlem hr. H. C. Hansen om glæden over lønningsloven af 1946, og jeg forstod, at der var en vis flovhed hos de forskellige over, at lønningsloven viste sig at have visse skavanker bl. a. med hensyn til ikke-forsørgere og samgifte og også andre uheldige forhold i lønningsloven, som ganske vist ikke kommer til udtryk her, men som hænger sammen med de nævnte.

Mit parti stemte vel i 1946 for loven og betragtede den også som et fremskridt, men vi gjorde opmærksom på, at der fandtes mangler i forslaget, og vi skrev det ikke alene i betænkningen, vi stillede ændringsforslag om at give samtlige tjenestemænd samme løn for samme arbejde, også samme reguleringstillæg, og vi stillede forslag om, at også de samgifte skulle have fuldt reguleringstillæg. Derfor er det ikke helt korrekt, når det ærede medlem hr. Arnth Jensen taler, som om alle var evigt tilfredse med lønningsloven af 1946.

Nej, der var ingen tilfredshed i almindelighed hos tjenestemændene, og også her på